

У Х В А Л А
ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про закриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення частини дев'ятої статті 46 Закону України „Про Кабінет Міністрів України“

м. К и ї в
20 вересня 2018 року
№ 8-уп/2018

Справа № 1-16/2018(4182/16)

Велика палата Конституційного Суду України у складі суддів:

Шевчука Станіслава Володимировича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Гультая Михайла Мирославовича – доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Колісника Віктора Павловича,
Кривенка Віктора Васильовича,
Лемака Василя Васильовича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула на пленарному засіданні справу за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення

частини дев'ятої статті 46 Закону України „Про Кабінет Міністрів України“ від 27 лютого 2014 року № 794–VII.

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М.М. та дослідивши матеріали справи, Велика палата Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), окреме положення частини дев'ятої статті 46 Закону України „Про Кабінет Міністрів України“ від 27 лютого 2014 року № 794–VII (далі – Закон), за яким „стенограма засідання Кабінету Міністрів України є внутрішнім робочим документом Кабінету Міністрів України, що має конфіденційний характер“.

Обґрунтовуючи невідповідність вказаного положення частини дев'ятої статті 46 Закону частині першій статті 8, частинам другій, третій статті 34 Конституції України, автор клопотання цитує положення статей 113, 116 Конституції України, законів України „Про доступ до публічної інформації“ від 13 січня 2011 року № 2939–VI, „Про інформацію“ від 2 жовтня 1992 року № 2657–XII, „Про комітети Верховної Ради України“ від 4 квітня 1995 року № 116/95–ВР, Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України „Про Регламент Верховної Ради України“ від 10 лютого 2010 року № 1861–VI, Регламенту Кабінету Міністрів України, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України „Про затвердження Регламенту Кабінету Міністрів України“ від 18 липня 2007 року № 950, міжнародно-правових актів, наводить рішення Європейського суду з прав людини у справах „Угорська Спілка громадянських свобод проти Угорщини“ від 14 квітня 2009 року та „Молодіжна ініціатива з прав людини проти

Сербії“ від 25 червня 2013 року, а також юридичні позиції Конституційного Суду України, що містяться в його рішеннях від 19 жовтня 2009 року № 26-рп/2009, від 20 січня 2012 року № 2-рп/2012, від 8 квітня 2015 року № 3-рп/2015.

2. Друга колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 16 грудня 2016 року відкрила конституційне провадження у цій справі.

3. У процесі розгляду справи Велика палата Конституційного Суду України дійшла висновку, що є підстави для закриття конституційного провадження з огляду на таке.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному поданні має зазначатися, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності акта (його окремих положень) (частина третя статті 51). Отже, суб'єкт права на конституційне подання, стверджуючи про невідповідність оспорюваного акта (його окремих положень) Основному Закону України, повинен навести обґрунтування щодо такої невідповідності.

Наведення змісту положень законів України, цитування приписів Конституції України, юридичних позицій Конституційного Суду України не є обґрунтуванням їх неконституційності у розумінні частини третьої статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Стверджуючи про неконституційність окремого положення частини дев'ятої статті 46 Закону, автор клопотання наголошує на його неузгодженості з наведеними у конституційному поданні положеннями законів України, статтею 19 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року, статтею 19 Загальної декларації прав людини 1948 року, статтею 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, а також з рішеннями Європейського суду з прав людини у

справах „Угорська Спілка громадянських свобод проти Угорщини“ від 14 квітня 2009 року та „Молодіжна ініціатива з прав людини проти Сербії“ від 25 червня 2013 року. Однак наведена аргументація не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваного положення Закону.

Юридична позиція, викладена у Рішенні Конституційного Суду України від 8 квітня 2015 року № 3-рп/2015, стосується передбаченого Конституцією України можливого обмеження права на апеляційне та касаційне оскарження рішення суду, а не права кожного вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію, закріпленого в частині другій статті 34 Основного Закону України.

Зміст рішень Європейського суду з прав людини у справах „Угорська Спілка громадянських свобод проти Угорщини“ від 14 квітня 2009 року та „Молодіжна ініціатива з прав людини проти Сербії“ від 25 червня 2013 року не пов'язаний з правовідносинами щодо вільного доступу до урядової стенограми.

Наведення юридичних позицій, які містяться в рішеннях Конституційного Суду України від 19 жовтня 2009 року № 26-рп/2009, від 20 січня 2012 року № 2-рп/2012, від 8 квітня 2015 року № 3-рп/2015, а також у вказаних рішеннях Європейського суду з прав людини, які не пов'язані із правовідносинами щодо ознайомлення із стенограмами уряду, не можуть розглядатися як підтвердження неконституційності оспорюваного положення Закону.

Стверджуючи про неконституційність окремого положення частини дев'ятої статті 46 Закону, автор клопотання не наводить обґрунтування тверджень щодо його невідповідності частині першій статті 8 Конституції України.

Крім того, аргументуючи неконституційність окремого положення частини дев'ятої статті 46 Закону, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини посилається на визначення конфіденційної інформації, наведене

у частині першій статті 7 Закону України „Про доступ до публічної інформації“, частині другій статті 21 Закону України „Про інформацію“.

Отже, автор клопотання наголошує на неузгодженості оспорюваної норми Закону з положеннями законів України „Про доступ до публічної інформації“ та „Про інформацію“.

Однак, як неодноразово зазначав Конституційний Суд України, усунення неузгодженості, суперечностей, розбіжностей між законами України не належить до повноважень Конституційного Суду України; це питання вирішується в законодавчому порядку (ухвали від 2 жовтня 2014 року № 86-у/2014, від 17 червня 2015 року № 25-у/2015).

Отже, є підстави для закриття конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, на підставі статей 32, 35, 51, 62, 63, 65, 66, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до підпункту 2 пункту 1 § 48, § 53 Регламенту Конституційного Суду України Велика палата Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Закрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення частини дев'ятої статті 46 Закону України „Про Кабінет Міністрів України“ від 27 лютого 2014 року № 794–VII на підставі пункту 3 статті 62 Закону

України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ВЕЛИКА ПАЛАТА
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**